

**Legatio Marchionis Lavardini Romam, Ejusquè Cum
Romano Pontifice Innocentio Undecimo Dissidium**

Sfondrati, Celestino

[S.l.], 1688

27. Refelluntur, quæ Lavardini Advocatus pro quatuor Propositionibus
narrat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62944](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62944)

XXVII. *Vigesimotertiò* : Ingenti & magnificâ digressionè à Legatorum Asy-
 lis ad Conventûs Parisiensis propositiones conversus : Ignorantissimos esse, dicit, qui declarationem Parisiensem novitatis accuset, cùm constet, antiquissimam esse Gallicane Ecclesie sententiam. Quòd si privati aliqui Doctores, aut etiam ipse Synodi Gallicane, ut illa anni 1614. & 1615. contrarium docuerint, reliquias fuisse infortunati illius fœderis, quod Ligam vocant; tunc enim Pontificis emissarios alienis doctrinis Galliam imbuisse; ac præsertim Cardinales Jojosam, Peronium, Surdium; Ducesq; ac Marescallum Guisium Majenium, Esperonium, & Ancreum conatos esse Parlamentum, ac facultatem Theologicam pervertere, sed nunquam potuisse. Antistites, qui Parisiensi synodo interfuere. & merito eminentis doctrinae, & Zelo Religionis, & conversione tot hæreticorum (quos invictis rationibus domuerunt) tantum sibi fame comparasse, ut sufficiat illorum auctoritas sustinenda nuperæ Declarationi, ac hominibus persuadendis nullo privato affectu

fectu præventis. Ex adverso nuper ad purpuram promotos multò inferiori merito esse, nullaq; re alià commendabiles, quàm odio Gallorum, vastisq; voluminibus, quæ fabulis, vanisq; ac millies refutatis rationibus infarserint.

Rx. Sic solent victi: mordent & lacerant, cùm arma perdidere. Ignorantissimos dicit, qui nuperam Declarationem Conventûs Parisiensis novitatis accusant. At lubeat Lavardino, ejusq; Ministris ea perlegere, quæ à Cardinali Aquirre, & Auctore Gallia Vindicata scripto vulgata sunt, videbitq; Parisiensem Declarationem tam alienam esse à Patrum, ac præsertim Ecclesiæ Gallicanæ doctrina, ut nihil magis; nec mihi, quæ illic dicta sunt, & quibus Galli respondere nihil possunt, repetere animus est, quippe in alio argumento versamur. Perronij & Richelij Cardinalium doctrina, & in Galliam merita mundo notiora sunt, quàm calumniis obscurari possint; & quis in numero Parisiensi Conventu sedit, qui cum Perronio & Richelio possit comparari?

Et

Et illud quoq; risu dignum: *Perronij*,
& *Gallia Synodorum doctrinam reliquias*
fuisse foederis Galliis infansti.

Nimirum Constantinopolitanum,
Ephesinum, Chalcedonense, Lateranen-
se, Lugdunense, Ferrariense Concilia:
sancti quoque Cirillus, Athanasius, Cy-
prianus, Damasus, Bernardus, Antoninus,
Bonaventura, Thomas, aliique Patres,
qui Parisiensi declarationi adversantur;
reliquias dici possunt foederis sacri. Illud
verius dixissent, Religionem Catholicam
reliquias esse foederis sacri, nisi enim hoc
esset, nunquam Henrici filij, Neposque,
sicque nunquam Gallia hæresin exuisset.

Quod additur de doctrina Galliae
Episcoporum, parum interest meâ, docti
an indocti fuerint, qui Parisiis sederunt;
nam & Nestorius, & Arius, & Calvinus
docti fuere. Plures in Gallia fuisse, qui
purpuram ambierint, credo: plures me-
ruisse, quam qui nuper promoti, ignoro;
Pontificis iudicium fuit, qui tamen nec
Galliam omisit, quamquam non illos
elegit.

elegerit, quibus major cura tantam dignitatem optandi, quam merendi. Nec ob libros eruditissime scriptos alium quam Cardinalem Aguirre evedtum scio. Nullum huic in Gallos odium, sed unus amor veritatis, & hæc tam invictè probata, ut nihil Gallis occurreret, quod responderent; tam etiam modestè proposita, ut habeant adversarij, quod imitentur: sed cum nec imitari modestiam velint, nec respondere rationibus possint, ad convitia & injurias appellant, & molem libri accusant, cum opprimuntur mole veritatis.

Auctoritatem quod attinet Conventus Parisiensis, nullius planè momenti est.

Nam primò constat, Patres, qui huic Conventui assederunt, alios odio & vindicandi cupidine; alios metu corruptos fuisse. Repetantur memorià, quæ Pontifex contra Regaliam, proq; libertate Gallicanæ Ecclesiæ fecit, & ex adverso quam iniquis animis à Galliarum Episcopis (quorum tamen causa agebatur) ac præsertim

Tho-

Tholosano & Parisiensi Archiepiscopi
 accepta fuerint, & quàm sæva ab illis per-
 secutio secuta. Relegantur etiam, quæ
 ipsi Gallia Antistites litteris (a) ad Pon-
 tificem datis de suo metu professi sunt,
 quæq; illis Pontifex respondit; & conti-
 nuò patebit, verum esse, quod dixi, in
 Conventu Parisiensi omnia odio, metuq;
 agitata esse. Et quid boni speres, ubi
 odium præsedet, metusq; subscripsit? &
 quoties experimur, etiam sapientissimos
 hominum, quoties his affectibus rapiun-
 tur, multa facere & dicere, quorum ipsos
 poeniteat, aut saltem pudeat? Nota sunt
 Tertulliani, Origenis, Luciferi, Phorij
 aliorumq; exempla.

Secundo. Nulla Conventui Parisiensi
 facultas contra omnium Patrum, Con-
 ciliarum, ac præsertim Gallicanae Eccle-
 siae sententiam aliquid statuendi. Qui
 enim Conventus Parisiensis, ut cum tota
 retrò Gallicana Ecclesia comparari de-
 beat? quantoquè minus tot Conciliis &
 Patribus præferri? aut si auctoritas &
 doctrina te movet, cur non magis movet,
 (a) Anno 1682. tot

tot Patrum, tot Conciliorum, imò Eccle-
sia totius, quàm paucorum, quos odium,
metus, vindicta, adulatio perverterant?

Tertiò. Et quid miraris Parisiensem
Conventum errâsse, quando constat ob-
similes ferè causas Antiochense, Arimi-
nense, Ephesinum secundum, & alia
Concilia errâsse, in quibus longè major
& numerus, & doctrina, quàm in nupero
Parisiensi: & quis nescit etiam hæreticis
suos Conventus & synodos esse, in qui-
bus fortè non minor doctrina quàm Pa-
risiis, si hæc sufficeret: non ergo ab istis
veritas quærenda, sed ab illo, cui Christus
dixit: *Ego pro te rogavi, ut non deficiat
fides tua, & tu aliquando conversus con-
firma fratres tuos.*

Quartò. Adde & Regaliæ, & quatuor
Propositionum causas ad majores, imò
maximas pertinere, quæ etiam Gallorum
testimonio soli Pontifici reservantur;
hic ergo solus & unicus Judex; at plus
valet, magisque obligat unius Judicis
sententia, quàm mille aliorum judicia,
quibus nulla auctoritas decidendi. De-
nique

nique certum est, & alibi, invictequè probatum, Concilia à Pontifice improbata nullius esse auctoritatis; quantò ergo minoris auctoritatis Conventus Parisiensis decreta? Poterit ergo Episcopis Parisiensibus ab Innocentio repeti, quod olim Ariminensibus à Damaso dictum est: (a) *Numerus Episcoporum, qui erant Arimini (Parisii) congregati, præjudicij vim habere non debent, præsertim cum formula illa concepta sit, nequè Episcopo Romano (cujus ante omnia sententia expectanda erat) neque aliis ei consentientibus.*

*Vigesimo quartò: Multa subdit de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ, quas negat pontificum privilegiis deberi. Sed cum hoc nihil pertineat ad præsens argumentum, sitquè integris libris confutatum, alto Gallorù silentio, nihil habeo quod addam, præter illud Apostoli: (b) *In libertatem vocati estis fratres; tantùm ne libertatem in occasionem detis carnis.**

XXVIII. VI.

(a) Theodor. l. 2. c. 22.

(b) Ad Galat. 5.